

*Ideální
manželka*

LESTEROVI

STEPHANIE
LAURENSOVÁ

*Ideální
manželka*

STEPHANIE LAURENSOVÁ

***Ideální
manželka***

PŘEKLAD

JANA CÍLOVÁ

Český název: Ideální manželka
Název anglického originálu: A Lady of Expectations
Autorka: Stephanie Laurensová
Překlad: Jana Cílová
První vydání: Mills & Boon, 1995
Grafika obálky: Madgrafik
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© 1995 by Stephanie Laurens
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakémkoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN: 978-83-276-6813-4 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-6814-1 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-6815-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Lady Asfordbyová z Asfordby Grange si dovoluje pozvat pana Jacka Lestera z Rawling's Cottage s hosty na ples.“

Jack Lester, jenž byl uvelebený v křesle u krbu, sklenici brandy v jedné ruce s dlouhými prsty a bílou pozvánku lady Asfordbyové v druhé, zmíněné pozvání přečetl nahlas s velmi špatně skrývanou trdomyslností.

„Lady Asfordbyová má tady v okolí velký vliv, nemám pravdu?“ Lord Percy Almsworthy byl druhým ze tří džentlmenů, kteří právě odpočívali v salonu Jackovy lovecké chaty. Venku vítr kvílel v okapech a lomcoval okenicemi. Všichni tři se toho dne účastnili quornského honu na lišku. Zatímco však Jack i jeho bratr Harry, který se teď rozvaloval na čalouněné lenošce s podnožkou, byli skvělí a nesmírně zkušené jezdci, jedni z nejlepších, Percy se už dávno vydal cestou věhlasného dandyho *Beau* Brummella a při honech se zřídka odvažoval dál než za první pole. Což vysvětlovalo, proč teď pomalu přecházel dlouhými kroky po místnosti, a oba bratři, kteří byli po lovu příjemně unavení, si udělali pohodlí a přímo

z nich vyzářovalo, že se v nejbližší době nehodlají ani pohnout.

Percy se zastavil u krbu a shlédl na svého sedícího hostitele. „To tvému pobytu tady dodává na barvitosti, což? Kromě toho,“ dodal a začal se znovu pomalu procházet, „nikdy nevíš – možná právě tam uvidíš nějakou zlatovlásku, která tě zaujme.“

„V tomhle Zapadákově?“ odtušil Jack pohrdavě. „Když jsem nedokázal najít žádnou, která by stála za pozornost, během poslední společenské sezony – a ani během té malé zimní –, tady si velké naděje nedělám.“

„Hm, já nevím.“ Nedbale elegantní Harry Lester pohodlně napůl seděl, napůl ležel na lenošce, jedno široké rameno měl opřené o polštář a husté zlatavé vlasy módně neupravené. Jeho pronikavě inteligentní zelené oči si staršího bratra pobaveně měřily. „Zdáš se v tom být neobyčejně umíněný. Vzhledem k tomu, že najít si manželku se pro tebe stalo tak důležitým, myslel bych si, že ti bude stát za to obrátit každý kámen. Kdo ví, pod kterým z nich se skrývá nějaký drahokam.“

Modré oči se setkaly se zelenými. Jack něco zabručel a oči sklopil. Nepřítomně zíral na pozvánku s pozlacenými okraji. Světlo ohně se zalesklo na jeho zvlněných tmavých vlasech a vrhlo mu do obličeje stín. Zamračil se.

Musel se oženit. V duchu si tu skutečnost přiznal více než před dvěma měsíci, dokonce ještě předtím, než se jeho sestra Lenore provdala za vévodu z Eversleighu a ponechala tak celou tíhu odpovědnosti za rodinu na jeho ramenu.

„Vytrvalost – to je to, co potřebuješ.“ Percy své prohlášení zdůraznil pokývnutím hlavou. „Nemůžeš nechat další společenskou sezonu uplynout, aniž by sis vybral – promarníš svůj život, když budeš příliš vybíravý.“

„Nerad to říkám, starý brachu,“ přidal se Harry, „ale Percy má pravdu. Vážně nemůžeš trávit léta tím, že se budeš jen rozhlížet a ohrnovat nos nad vším, co se nabídne.“ Upil ze své brandy a pohlédl na bratra přes okraj sklenice. Jeho zelené oči se ďábelsky zaleskly. „Ne,“ dodal, „pokud nenecháš vejít ve všeobecnou známost, jaké jsi udělal štěstí.“

„Bůh chraň!“ Jack se s přimhouřenýma očima podíval na Harryho. „A pouze pro případ, že bys měl v tom ohledu nějaké pošetilé nápady, možná bych ti měl připomenout, že to není jen moje štěstí, ale *naše* – tvé, mé a také Geraldovo.“ Jack se znovu pohodlně opřel a úsměv mu smazal ze rtů přísný výraz. „Když o tom tak přemýšlím, možnost vidět *tebe*, můj bratře, jak si hraješ se všemi těmi zamilovanými milostslečnami na kočku a na myš, je nesmírně lákavá.“

Harry se přátelsky ušklíbl a zvedl svou sklenku. „Neměj obavy – to už mě také napadlo. Pokud honorace někdy přijde na naše tajemství, mojí zásluhou to nebude. Ba co víc, rozhodně si dám záležet na tom, abych na to téma ztratil pár slov s naším nejmladším bratrem. Ani ty, ani já nepotřebujeme, aby naše záměry zmařil.“

„Zcela souhlasím.“ Jack se naoko otrásl. „Nemohu na to ani pomyslet.“

Percy se zamračil. „Já tomu nerozumím. Proč nechtít, aby se všichni dozvěděli, že jsi přišel

k penězům? Bůhví, že na vás Lestery bylo po celé generace pohlíženo jako na někoho, kdo nijak zvlášť bohatý není. Když se to teď změnilo, proč z toho nemít prospěch?“ S bezelstným výrazem dodal: „Debutantky se budou předhánět, aby se vám zalíbily – budete si moci vybírat.“

Oba přítomní Lesterové jako jeden muž vrhli na svého nešťastného přítele pohled plný nezastíraného soucitu.

Zmatený Perry zamrkal, ale trpělivě čekal, až bude opraven.

Neschopný vyrovnat se svým dlouholetým druhům, pokud šlo o mužné rysy, už se dávno smířil se svou mnohem drobnější postavou, spadlými rameny a hubenýma nohama. Více než smířil – našel své poslání jako odborník na eleganci, jenž byl mezi smetánkou velmi uznávaný. To, že se oblékal tak, aby své nedostatky zakryl, a vybrušoval své chování, aby překonal vrozenou ostýchavost, vedlo k dalšímu objevu – jeho nová role ho ušetřila trápení s tím, aby se musel honit za ženskými. Jak Jack, tak Harry si v té disciplíně libovali, ale Percyho sklony byly mnohem jemnější a delikátnější povahy. Ženy obdivoval a zbožňoval – z dálky. A dle jeho mínění byl jeho současný způsob života rozhodně lepší než ten plnokrevný jeho přítel.

Nicméně, jak si Jack i Harry oba velmi dobře uvědomovali, byl Percy díky svému životnímu stylu zoufale bezmocný, pokud šlo o strategii jednání se ženami obecně, a obzvlášť s těmi, které byly hrozbou všech prostopášníků – staršími vdanými paničkami patřícími ke společenské smetánce neboli matronami. Či draky, jak je v duchu přezdíval Jack.

Navíc se svými jemnými způsoby a rezervovaným chováním byl Percy přirozeně jen stěží tím typem džentlmena, který má své místo ve snech debutanek. To všichni bratři Lesterovi – urostlý šestatřicetiletý Jack, tmavovlasý, pohledný a s atletickou postavou, o dva roky mladší Harry, díky pružné postavě vždy grációzní a nevýslovně elegantní, a dokonce i čtyřiatřicetiletý Gerald se svým chlapeckým šarmem – byli rozhodně tím, z čeho jsou ženské sny přímo stvořené.

„Popravdě řečeno, Percy, starý brachu,“ prohlásil Harry, „se trochu obávám, že si Jack myslí, že si podle svého může vybrat stejně.“

Jack střílel po svém sourozenci opovržlivým pohledem. „Ve skutečnosti jsem o tom až dosud vůbec nepřemýšlel.“

Koutky Harryho úst sebou cukly, vzápětí v předstírané pokoře sklonil hlavu. „Chovám neskonalou víru v to, že – ó, můj bratře –, pokud a když najdeš tu jednu výjimečnou zlatovlasou dámu, nebudeš potřebovat pomoc našeho nechutného bohatství, abys ji přesvědčil o svých pohnutkách.“

„Ano – ale *proč* ty tajnosti?“ dožadoval se vysvětlení Percy.

„Protože,“ poskytl mu ho Jack, „dokud mě matrony pokládají za někoho, kdo nijak zvlášť bohatý není, jak jsi to tak výstižně popsal, jsou ochotné nechat mě procházet se mezi těmi jejich vzácnými květinami a do sytosti se dívat, aniž by se nějak nadměrně vměšovaly.“

Se třemi rozmařilými syny v rodině Lesterových a příjmy, jež byly jen o něco málo vyšší než

dostačující, se všeobecně předpokládalo, že zmínění synové budou potřebovat bohaté nevěsty. Vzhledem k vlivnému postavení rodiny a skutečnosti, že Jack jako nejstarší měl jednou zdědit rodinné sídlo a většinu pozemků, však nebyl nikdo překvapený, že se pozvání začala jen hrnout, když dal oficiálně na vědomí, že vážně uvažuje o manželství.

„Samozřejmě,“ odušil Harry. „Se všemi těmi roky Jackových... světáckých zkušeností nikdo nečeká, že padne do nějaké jednoduché pasti. A vzhledem k absenci nějakého významného rodinného majetku nemají draci dostatečné důvody k tomu, aby plýtvali úsilím na použití kterékoli ze svých promyšlenějších intrik.“

„Takže jsem se mohl a stále mohu svobodně rozhlížet,“ chopil se Jack znovu otěží konverzace, „ale pokud by se mezi honoraci dostala pouhá zmínka o tom, že se naše situace změnila, a jak, můj život plný té záviděníhodné volnosti by skončil. A ty fúrie by se na mě všechny najednou vrhly.“

„Nic nemají raději nežli pád prostopášníka,“ svěřil Harry Percymu. „Povzbuzuje je to k nejlepšímu výkonům a nikdy nejsou vynalézavější – a to v nejhorším smyslu toho slova –, než když mají na dosah ruky alespoň trochu bohatého zhýralce se zjevným zájmem o manželství. Představa, že lovec bude loven, je nesmírně těší.“

Jack na bratra vrhl káravý pohled. „Stačí říct, že můj život už nebude vůbec příjemný. Nebudu moci vystrčit nohu ze dveří, aniž bych nemusel dávat pozor na nepředstavitelné. Debutantky na každém kroku zavěšené do nějakého chlapíka, ustavičně mrkající

těmi svými řasami... Jak je snadné znechutit člověku ženy na celý život.“

Harry při té představě zavřel oči a otrásl se.

Po Percyho andělském obličejí přelétl chápavý výraz. „V tom případě bys měl raději pozvání lady Asfordbyové přijmout, Jacku.“

Jack to odbyl mávnutím ruky. „Mám před sebou ještě celou společenskou sezonu. Není třeba se tím trápit už teď.“

„Hm,“ přikývl Percy zamyšleně. „Budeš ji ale mít? Myslím celou sezonu?“ Když se Jack s Harrym zatvářili nechápavě, dodal: „K tomu bohatství jste přišli na burze, nemám pravdu?“

Jack přikývl. „Lenore poslechla radu jednoho z otcových známých a investovala do společnosti vlastní flotilu obchodních lodí plovoucích do Indie. Ta společnost vznikla obvyklým způsobem a je zaregistrovaná v Londýně.“

„Přesně!“ Percy se zastavil před krbem. „Takže v podstatě každý, kdo má co dělat na burze, ví, že ta společnost je nesmírně úspěšná. A mnoho z těchto lidí musí vědět i to, že vy jste jedni z hlavních investorů. Tyhle věci nejsou žádné tajemství, víte? Například můj otec to bude vědět určitě.“

Jack s Harrym si vyměnili pohledy plné narůstajícího zděšení.

„A není možné přinutit k mlčení všechny ty, kdo to vědí,“ pokračoval Percy. „Takže máš, Jacku, čas jen do té doby, než se jeden z nich náhodou zmíní před svou manželkou, že se majetkové poměry Lesterových změnilo. Pak se to dozví celý svět.“

To už Harry neovládl hlasitě zasténání.

„Ne – počkej.“ Jack se v křesle narovnal. „Není to tak jednoduché, díkybohu.“ To poslední bylo vyřčeno s veškerou patřičnou vděčností. „Lenore to sice zařídila, ale samozřejmě jako žena nemohla v té záležitosti jednat sama za sebe. Využila služeb našeho makléře, starého Charterse, nesmírně zkostnatělého a úzkoprsého pedanta. *Ten* nikdy neschvaloval, aby se ženy zabývaly obchodem – náš otec ho musel před lety pořádně zmáčknot, aby vůbec nějaké pokyny od Lenore přijal. A Charters souhlasil pouze pod podmínkou, že to všechno zůstane tajné – nechtěl, aby se vědělo, že si nechal od nějaké ženy rozkazovat. Což zřejmě znamená, že nepřizná, že jsme to my, pro koho pracuje, protože je poměrně dobře známé, že naše finance měla na starosti Lenore. A pokud nebude mluvit Charters, není žádný důvod se obávat, že by se naše náhlé zbohatnutí stalo všeobecně známou skutečností přes noc.“

Percy se zamračil a zamyšleně stiskl rty. „Přes noc možná ne, ale ať se propadnu, jestli si myslím, že to bude trvat o moc déle. Takové novinky se šíří tržlinami ve zdech, jak říkává můj otec.“

V místnosti se rozhostilo ticho, během něhož přítomní muži celou situaci zvažovali.

„Percy má pravdu,“ prohlásil nakonec Harry s pochmurným výrazem.

Zasmušilý Jack rezignovaně zvedl ruku s pozvánkou lady Asfordbyové. „V mnoha směrech. Pošli někoho s odpovědí k lady Asfordbyové, aby nás očekávala.“

„Mě ne.“ Harry rozhodně zavrtěl hlavou.

Jack povytáhl obočí. „Tebe ta bouře zasáhne také.“

Harry tvrdohlavě znovu zavrtěl hlavou. Vyprázdnil svou sklenici a postavil ji na nedaleký stůlek. „Já jsem všude nerozhlásil, že si hledám manželku, a to z toho prostého důvodu, že si žádnou nehledám.“ Vstal, štíhlý a vysoký, a protáhl se. Pak se na bratra uličnický zazubil. „Kromě toho – já rád žiju nebezpečně.“

Jack se usmál.

„Každopádně jsem zítra očekáván v Belvoiru. Je tam Gerald – promluví s ním někde stranou o tom, že si přejeme, aby se o našem společném zbohatnutí nevědělo, a také proč to chceme. Takže ty můžeš milostivé paní vyřídit mou zdvořilou omluvu s čistým svědomím.“ Harry se zazubil ještě víc. „A ne abys na to náhodou zapomněl. Možná si vzpomeneš, že byla dobrou přítelkyní naší drahé nebožky tety a může z ní být pěkný drak – bezpochyby bude po dobu společenské sezony ve městě a já bych byl raději, kdybych jejímu ohni čelit nemusel.“

Harry pokynul hlavou na Percyho a vykročil ke dveřím. Když míjel Jacka, položil mu ruku na rameno. „Měl bych zkontrolovat Princův kotník – podívat se, jestli mu ten obklad trochu pomohl. Zítra ráno budu odjíždět brzy, takže ti přeji šťastný lov.“ Ještě věnoval bratrovi soucitný úsměv a byl pryč.

Ještě než se za ním zavřely dveře, Jack se pohledem vrátil k pozvánce lady Asfordbyové. Pak si ji s povzdechem vložil do kapsy a dlouze se napil brandy.

„Takže? Půjdeme?“ zeptal se Percy a potlačil zívnutí.

Jack zachmuřeně přikývl. „Půjdeme.“

Percy se krátce nato s přítelem rozloučil a vydal se nahoru, aby se uložil ke spánku. Celý dům po jeho odchodu jako by začal také podřimovat. Jack zůstal ve svém křesle u krbu s pohledem upřeným do plamenů. A byl tam stále, když se o hodinu později vrátil do salonu Harry.

„Cože?“ podivil se. „Ty jsi pořád tady?“

Jack usrkl brandy. „Jak vidíš.“

Harry na okamžik zaváhal, pak prošel místností k servírovacímu stolku. „Rozjímáš o radostech manželství?“

Jack zaklonil hlavu, sleduje očima bratrovy pohyby. „O nevyhnutelnosti manželství, jestli to chceš doopravdy vědět.“

Harry, jenž mezitím se sklenkou v ruce zaujal svou předchozí polohu na čalouněné lenošce, povytáhl obočí. „Nemusíš to být ty, to přece víš.“

Jack se zatvářil překvapeně. „To je nabídka? Ta nejvyšší obět?“

Harry se smíchem zavrtěl hlavou. „Myslel jsem Geralda.“

„Aha.“ Jack zaklonil hlavu a upřel modré oči na strop. „Musím přiznat, že jsem o něm přemýšlel také, ale to by nefungovalo.“

„Proč ne?“

„Nikdy se nestačí oženit tak, aby to bylo ještě včas pro otce.“

Harry udělal obličej, ale nic neřekl. Stejně jako Jack i on věděl o přání jejich otce, aby jeho rodová linie pokračovala bez přerušování, stejně jako tomu bylo po minulé generaci. To byla poslední obava sužující jeho duši, jež byla jinak už připravena na smrt.

„Nejde ale jen o to,“ přiznal Jack s nepřítomným výrazem. „Pokud mám spravovat panství tak, jak by mělo být spravováno, budu potřebovat paní domu – někoho, kdo převezme roli, kterou plnila Lenore. Nemyslím tím její povinnosti týkající se obchodu, ale všechno to ostatní. Všechny povinnosti manželky z dobré rodiny.“ Rty mu pokřivil hořký úsměv. „Od chvíle, kdy Lenore odešla, jsem se naučil vážit si jejích schopností jako nikdy předtím. Otěže jsou teď ale v mých rukách. A ať mě vezme čert, jestli své spřežení nepřinutím běžet spořádaně.“

Harry se tomu přirovnání musel usmát. „Tvoje zanícenost už dost lidí překvapila. Nemyslím si, že někdo takovou proměnu očekával – z rozmařilého prostopášníka v zodpovědného majitele pozemků, to vše v řádu měsíců.“

„Ty by ses změnil také,“ zabručel Jack, „kdyby ta odpovědnost padla na tebe. O tom, že potřebuji manželku, však není žádných pochyb. A navíc takovou, jako je Lenore.“

„Takových, jako je ona, moc není.“

„Jako bych to nevěděl.“ Jack svou rozladěnost nijak neskrýval. „Naprosto vážně uvažuji o tom, jestli to, co hledám, vůbec existuje – žena z dobrého rodu, s půvabem a šarmem, která je výkonná a natolik energická, aby dokázala vést panskou domácnost...“

„A také aby byla blond, dostatečně obdařená krásou a vším ostatním a měla přívětivou a optimistickou povahu?“

Jack střílil po bratrovi popuzeným pohledem. „To by rozhodně neuškodilo, vzhledem k jejím ostatním povinnostem.“

Harry se zasmál. „A na obzoru žádné vhodné kandidátky nejsou?“

„Ani jedna jediná.“ Jackovo znechucení se vrátilo. „Po roce hledání ti mohu s čistým svědomím oznámit, že ani jedna z možných kandidátek mě nepřinutila podívat se na ni dvakrát. Všechny jsou si tak podobné – jsou mladé, rozkošné a nevinné... a zcela bezmocné. Já potřebuji ženu, která má páteř. A jediné, co nacházím, jsou přehnaně oddané dívenky, které se na mě chtějí upínat jako šlahouny vinné révy.“

V pokoji se rozhostilo ticho, když se nad tím oba bratři zamysleli.

„Víš jistě, že Lenore nemůže pomoci?“ zeptal se Harry nakonec.

Jack zavrtěl hlavou. „Eversleigh, k čertu s ním, byl velmi důrazný. Jeho vévodkyně v téhle společenské sezoně taneční sály londýnské smetánky zdobit nebude. Místo toho,“ pokračoval a oči se mu na okamžik zjihle zaleskly, „bude doma na Eversleighu pečovat o svého prvorozeného a o jeho otce a mezitím se bude pod Jasonovým bdělým dohledem znovu zvětšovat. A všechna honorace se prozatím může – abych použil jeho přesná slova – jít vycpat.“

Harry se zasmál. „Takže je doopravdy zase těhotná? Myslel jsem, že to s těmi ranními nevolnostmi byla jen výmluva, kterou Jason využil k tomu, aby ji dostal pryč ze společnosti.“

Jack s úšklebkem zavrtěl hlavou. „Obávám se, že je to všechno pravda. Což znamená, že poté, co jsem musel minulou společenskou sezonou přežít bez její pomoci, protože ji zaměstnávalo to, aby dala

Eversleighovi dědice, a promarnila i malou zimní sezonu, jsem teď odsouzen k tomu, abych se protloukal sám davy sezony nastávající, mezitím co se na obzoru schyluje k bouři a v dohledu není žádný bezpečný přístav.“

„Chmurná vyhlídka,“ uznal Harry.

Jack něco zabručel a znovu se ponořil do myšlenek na manželství. Po celá léta ho jen slyšet to slovo nutilo, aby se otřásl. Teď když tu zkoušku ohněm měl najednou skutečně před sebou, poté, co strávil celé hodiny přemítáním o něm, nebyl už tak přezíravý a tak zcela bez zájmu. Bylo to manželství jeho sestry, co změnilo jeho názor. Bylo totiž stěží konvenční, protože i když se Jason s Lenore oženil ze spousty neobyčejně konvenčních důvodů, hloubka jejich lásky byla zřejmá všem. Něžné světlo, jež rozzářilo Jasonovy šedé oči kdykoli pohlédl na svou ženu, Jacka ujistilo, že je s jeho sestrou všechno v pořádku, dokonce ještě víc než Lenořina očividná radost a spokojenost. Jakýkoli názor, že je jeho švagr – bývalý hejsek, který po celá léta působil drakům nemalé starosti – cokoli jiného než naprosto zblázněný do své manželky, byl při jeho starostlivosti a neustálé očividné potřebě ji ochraňovat jednoduše neobhajitelný.

Jack se zamračil na skomírající oheň a sáhl po pohrabáči. Nebyl si vůbec jistý, jestli chce své manželce dobrovolně otročit, jako to podle všeho bez jakýchkoli pochybností dělal Jason, ale současně naprosto jistě věděl, že to, co našel jeho švagr, chce. Ženu, jež by ho milovala. A kterou by miloval on.

Harry vzdychl, pak vstal a protáhl se. „Je čas jít na kutě. Ty bys raději měl jít taky – chceš přece

pro mladé dámy lady Asfordbyové vypadat co nej-
lépe, ne?“

Jack s výrazem mrzuté rezignace vstal. Cestou s bratrem k servírovacímu stolku, na nějž chtěli odložit své sklenice, potřásl hlavou. „Jsem v pokušení nechat celou tu záležitost na štěstěně. To ona nás obdařila tím bohatstvím. Je tedy jen fér, aby se postarala i o vyřešení problému, který tím vytvořila.“

„Jenže štěstěna je vrtošivá dáma.“ Harry, jenž už otvíral dveře, se otočil k Jackovi. „Jsi si jistý, že chceš riskovat zbytek svého života kvůli nějakému jejímu rozmaru?“

Jack se zamračil. „Zbytek svého života riskuji už teď. Celá ta zatracená věc s manželstvím se nijak neliší od hraní karet nebo házení kostkami.“

„Až na to, že když se ti při nich nelíbí výše sázky, můžeš na ni odmítnout přistoupit.“

„Pravda, ale můj problém je najít tu správnou sázku.“

Vyšli do setmělé chodby a vzali si svíčky, které tu na ně čekaly. „Tu jedinou zlatovlásku,“ pokračoval Jack, „která je ta pravá pro mě – tu najít a poslat ji ke mně je to nejmenší, co štěstěna může udělat.“

Harry po něm střelil pobaveným pohledem. „Pokoušíš snad osud, milý bratře?“

„Ne. Já osud vyzývám,“ odpověděl Jack.

S uspokojivým zavířením hedvábných sukní dokončila Sophie Wintertonová poslední otočku Rogera de Coverley, oblíbeného řadového tance anglického a skotského venkova, a s úsměvem poklesla do elegantního pukrlete. Taneční sál v Asfordby Grange

byl nacpaný až k prasknutí lidmi v šatech, které hýřily všemi barvami duhy. Občasné závany lehkého větříku, který se sem vkrádal dokořán otevřenými hlavními dveřmi uprostřed dlouhé místnosti, roznášely po rozlehlém prostoru vůni parfémů. Světlo třepotajících se plamínek svíček se lesklo na rafinovaných účesech a odráželo se od klenotů, které vystavovaly na odiv zámožné vdovy sedící podél stěn.

„Bylo mi nesmírným potěšením, milá slečno Wintertonová.“ Pan Bantcombe, jenž byl poněkud udýchaný, se sklonil k její ruce. „Nanejvýš osvěžující taneček.“

Sophie se narovnala a usmála. „Vskutku, pane.“ Rychle se rozhlédla a vzápětí našla pohledem svou mladičkou sestřenicí Clarissu, jež právě děkovala za tanec mladému elegantovi o několik metrů dál. S něžnými modrými očima, alabastrovou pletí a až neuvěřitelně světlými lokýnkami kolem srdcovitého obličejce byla Clarissa nesmírně rozkošným stvořením. A jak se právě teď celá chvěla nadšeným vzrušením, připomínala Sophii nedočkavou klisničku na její úplně první přehlídce.

V duchu se pousmála a podala ruku panu Bantcombemu. „Plesy lady Asfordbyové možná nejsou tak pompézní jako ty v Meltonu, ale podle mého názoru jsou naprosto skvělé.“

„Jistě, jistě.“ Pan Bantcombe stále popadal dech. „Lady Asfordbyová je tady v okolí nesmírně významnou osobností a pokaždé vynakládá velké úsilí na to, aby vyloučila jakoukoli *chátru*. Dnes večer tu žádní z různých povalečů a ulívajících se důstojníků, kteří k té bandě patří, nebudou.“

Zahnala vzpurnou myšlenku na to, že jí by vlastně jeden nebo dva ulívající se důstojníci nevadili, jen aby zpestřili řady pánů, jež za posledních šest měsíců poznala až příliš dobře. Vykouzčila na rtech zářivý úsměv. „Nevrátíme se k mé tetě, pane?“

Do domácnosti tety a strýce v Leicestershiru se přistěhovala loni v září, poté, co se vřele rozloučila s otcem, sirem Humphreym Wintertonem, proslulým paleontologem, který odjížděl do Sýrie na expedici, délka jejíhož trvání nebyla známá – tak se alespoň Sophie domnívala. Z toho důvodu ji otec nicméně svěřil do péče jediné sestry její zemřelé matky, Lucilly Webbové, a ona s tím uspořádáním souhlasila. Velká a spokojená domácnost obývajících Webb Park, ohromný hlučný dům nacházející se jen několik mil od Asfordby Grange, byla prostředím na hony vzdáleným od poklidné zadumané existence, již od matčiny smrti před čtyřmi lety vedla po boku truchlícího a na slovo skoupého otce.

Její teta se štíhlou éterickou postavou zahalenou do blankytně modrého hedvábí a s vlasy, které si stále zachovávaly mnoho ze své stříbřitě plavé krásy, vyčesanými na elegantní hlavě do výšky, zdobila jednu ze židlí stojících podél stěn a byla ponořená do hovoru s paní Haverbuckovou, další z místních dam.

„Oh! Tady jsi, Sophie.“ Lucilla Webbová se otočila, zatímco paní Haverbucková, s úsměvem pokynula hlavou a chystala se k odchodu. „Tu tvou energii naprosto obdivuji, drahoušku.“ Světle modré oči přejely po červeném obličejí pana Bantcombeho. „Milý pane Bantcombe, možná byste mi mohl dojít pro něco studeného k pití, co myslíte?“

Pan Bantcombe ochotně souhlasil. Uklonil se a odešel.

„Chudák,“ poznamenala Lucilla, když se vmísil mezi hosty. „Je očividně pod tvoji úroveň, Sophie.“

Sophie jen taktak že se nerozesmála.

„Ačkoli,“ přemítala Lucilla dál nahlas, „jsem vážně ráda, když vidím, že se tak dobře bavíš, drahoušku. Vypadáš moc dobře, dokonce i když jsem to já, kdo to říká. Londýnská smetánka si tě oblíbí – a ty ji, o tom nemám vůbec žádné pochyby.“

„Jistěže si tě oblíbí, pokud k tomu tvoje teta a já a všichni staří přátelé tvé matky budeme mít co říct!“

Sophie s Lucillou se otočily a zjistily, že místo paní Haverbuckové zaujala za hlasitého šustění nakrobeného bombasinu lady Entwhistleová.

„Jen jsem se zastavila, abych ti, Lucillo, pověděla, že Henry souhlasil. Zítra odjedeme do města.“ Lady Entwhistleová zvedla lorňon, jenž jí visel na krku, a s veškerou sebejistotou staré rodinné přítelkyně se pustila do detailního zkoumání Sophie. Ta věděla, že žádná stránka jejího vzhledu – účes, do jakého měla vyčesané nakadeřené zlaté vlasy, jednoduchý, ale nepopíratelně elegantní střih jejích růžovo-fuchsiových hedvábných šatů, dlouhé rukavice v barvě slonové kosti, dokonce ani její saténové taneční střevíčky – téhle inspekci neunikne.

„Hm,“ utrousila lady Entwhistleová a pokračovala ve své prohlídce, „to jsem si myslela. Ty, má drahá, vyvedeš svobodné mládence z londýnské vyšší společnosti naprosto z míry. Což,“ dodala a otočila se k Lucille se spikleneckým leskem v očích, „je přesně, kvůli čemu jsem přišla. V pondělí pořádám ples,

abych na něm představila našim známým syna Henryho bratrance. Mohu doufat, že tam budete také?“

Lucilla stiskla rty, přimhouřila oči. „Na konci týdne odjíždíme, takže předpokládám, že do neděle do Londýna dorazíme.“ Její obličej se rozjasnil. „Nevidím žádný důvod, proč bychom neměly tvé pozvání přijmout, Mary.“

„Výborně!“ Lady Entwhistleová se svým typickým spěchem vstala, až se jí zlaté prstýnky vlasů, příliš dokonalé na to, aby byly pravé, rozhoupaly. Vtom zahlédla mezi hosty Clarissu a dodala: „Bude to neformální a je to v sezoně ještě tak brzy, že se podle mě nic nestane, když se k nám připojí i Clarissa. Co myslíš, Lucillo?“

Lucilla se usmála. „Vím, že bude nadšená.“

Lady Entwhistleová se přidušeně zasmála. „Je celá bez sebe vzrušením, že ano? Ach, jen si vzpomeň, když jsme byly takové my, Lucy – ty a já a Maria.“ Její oči zalétly k Sophii a na okamžik jako by se v nich objevilo jakési očekávání. Pak energicky popadla svou taštičku. „Už ale musím jít. Uvidíme se v Londýně.“

Sophie si vyměnila s tetou mlčenlivý úsměv a pak se rozhlédla po sále plném lidí. Cítila, jak se jí koutky úst zvedají víc a víc nahoru. Kdyby se jí někdo zeptal, musela by přiznat, že to není jen Clarissa, stěží sedmnáctiletá a celá nedočkavá, aby už byla uvedena do společnosti, kdo podlehl jistému vzrušení. Pod svým vyrovnaným zevnějškem zkušené dvaadvacetileté dámy si uvědomovala, jak má neustále lepší a lepší náladu. Na svou první úplnou společenskou sezonu se opravdu těšila.

Samozřejmě, bude si muset najít manžela. Matčini přátelé, o tetě nemluvě, se s ničím menším nesmíří. Kupodivu ji ta vyhlídka neznepokojovala, jako tomu rozhodně bylo před lety. Byla více než připravená. A měla v úmyslu hledat opatrně a vybírat si moudře.

„Šálí mě zrak nebo se Ned konečně k něčemu odhodlal?“

Lucillina otázka přiměla Sophii sledovat tetin pohled k místu, kde se Edward Ascombe – jinak pro všechny *Ned* –, syn jejich sousedů, obřadně skláněl nad rukou její sestřenice. Neušlo jí, jak Clarissa ztuhla.

Ned, jehož postava byla o něco vyšší, než bylo obvyklé, byl relativně seriózní mladý muž, pýcha a radost svého otce, který se již ve svých jednadvaceti letech ponořil do péče o akry, jež měly být jednoho dne jeho. Byl také odhodlaný mít Clarissu Webbovou za manželku. V této chvíli, kdy byla Clarissa plná nervózního vzrušení v očekávání toho, že tu potká nějaké neznámé kavalíry z Londýna, kteří sem přijeli na lov, byl však Ned těžce znevýhodněn, a to nejen tím, že byl bezúhonný a úctyhodný nápadník a že znal Clarissu celý její život. Ještě horší bylo, že dal už jasně najevo, že jeho srdce leží u Clarissiných drobných nožek.

Sophie, která s Nedem okamžitě soucítala, sledovala, jak se napřimuje, a aniž by cokoli tušil, oslovuje Clarissu.

„Zatančíš si se mnou kotilion, Clary, pokud ti ještě jeden volný zbývá?“ Ned se sebevědomě usmál. Jeho výraz nevypovídal nic o tom, že by si uvědomoval, na jak nejisté půdě se právě nachází.

Clarisse zaplály oči. „Neříkej mi tak!“ zasyčela.

Nedův přátelský úsměv vybledl. „Jak ti k čer-čer-
tu mám tedy říkat? *Slečno Webbová?*“

„Přesně!“ Clarissa zvedla ještě výš svou již tak
znepokojivě zvednutou bradu. Na jejím obzoru se
objevil další džentlmen a ona mu pohotově podala
ruku a hezky se na něj usmála. Ned se na něj zamra-
čil, a než se poněkud překvapený mladý muž mohl
vzpamatovat, pronesl: „Co bude s mým tancem, *sleč-
no Webbová?*“ Zaznělo v tom právě dost pohrdání
na to, aby se to Clarissy dotklo.

„Je mi líto, ale na kotilion nejsem volná, *pane
Ascombe.*“ Vtom Clarissa zachytila matčin pohled.
„Možná příští venkovský tanec?“

Sophie, která všechno pozorovala, si na okamžik
pomyslela, jestli by s Lucillou neměly zasáhnout,
ale pak se Ned strnule napřímil. Něco krátce řekl,
evidentně souhlasil s tím, co Clarissa nabídla, ať už
to bylo cokoli, pak se uklonil, rázně se k ní otočil
zády a odešel.

Clarissa stála na místě a půvabný obličej měla zce-
la bez výrazu, zatímco sledovala jeho záda, dokud
ho nepohltil dav. Na zlomek vteřiny jí poklesl spod-
ní ret, pak zvedla bradu, vypnula ramena a oslnila
zářivým úsměvem opodál stojícího mladíčka, který
stále čekal na svou audienci.

Lucilla se vědoucně usmála. „Tak to zkrátka cho-
dí. Nakonec se samozřejmě provdá za Neda. Jsem
si jistá, že tahle společenská sezona bude více než
stačit na to, aby se projevila moudrost jejího srdce.“

Sophie v to mohla jen doufat – kvůli Clarisse
i kvůli Nedovi.

„Slečno Wintertonová?“

Otočila se a uviděla, jak se před ní uklání pan Marston. Zdrženlivý džentlmen, jenž byl však neobyčejně dobrou partií s pěkným majetkem, byl objektem zájmu více než jen několika místních dohazovaček a matek s dcerami na vdávání. Provedla bezchybné pukrle a v duchu proklela svůj provinilý ruměnec. Pan Marston byl zamilovaný, ale ona necítila vůbec nic.

Jak se dalo očekávat, pan Marston si její zrůžovělé tváře vysvětlil jako známku dívčí ostýchavosti a pousmál se. „Naše čtverylka, má drahá.“ Věnoval škrobenou úklonu Lucille, jež blahosklonně pokynula hlavou, vzal Sophii za ruku a odváděl ji na taneční parket.

S okouzlejícím úsměvem a klidným výrazem se Sophie shýbala a nakláněla ve složitých figurách, uvědomujíc si, že kráčí po velmi tenkém ledu. Nechtěla před pozornostmi pana Marstona rozpačitě uhýbat, ale současně ho ani nechtěla nijak povzbuzovat.

„Jistě, pane,“ odpověděla na jednu z jeho poznámek. „Tento ples si nesmírně užívám, ale nemám žádné výčitky kvůli tomu, že se seznamuji s pány, kteří sem přijeli z Londýna – koneckonců moje sestřenice a já budeme zakrátko v londýnských tanečních sálech. Známosti navázané dnes večer mohou pak být nanejvýš příjemné a povzbudivé.“

Z nesouhlasného výrazu partnera si odvodila, že představa, jak ona hledá útěchu či potěšení ze známosti s kterýmkoli jiným mužem, z Londýna nebo odjinud, je mu více než nepříjemná.

Kolem nich se v rytmu tance pohybovali ostatní hosté lady Asfordbyové, ten pestrý dav složený především z místních rodin, v němž byly sem tam vidět elegantní přiléhavé kabáty těch londýnských elegantů, které jejich hostitelka schválila. Tato čest však zdaleka nebyla prokázána mnoha z té malé skupinky mužů patřících k londýnské smetánce, kteří se během lovecké sezony sjížděli do nedalekého Melton Mowbray, vábeni kouzlem místních honů na lišku – cottesmoreského, belvoirského a především quornského, jenž byl patrně nejpopulárnějším honem na lišku v Anglii a také jedním z nejstarších svého druhu na světě.

To Jackovi došlo, když se s Percym skrývajícím se v jeho stínu zastavil na prahu tanečního sálu. Během čekání na jejich hostitelku, již už viděl prodírat se mezi hosty, aby je přivítala, si uvědomoval vzrušenou nervozitu, kterou jeho přítomnost vyvolala. Jako vlna se převalila přes tmavě oděnou řadu bohatých vdov sedících kolem místnosti a od nich se pak začala šířit ve stále se zvětšujících kruzích, aby načechrala peříčka jejich chráněnek momentálně zbraných do čtverylky.

S cynickým úsměvem se elegantně sklonil nad rukou plnou prstenů patřící lady Asfordbyové.

„Jsem tak ráda, že jste se rozhodl přijít.“

Jack zdvořile představil Percyho, a zatímco se s ním lady Asfordbyová zdravila, rozhlédl se po tanečcích párech.

A uviděl *ji*.

Byla přímo před ním, ve čtverci nejbližší dveřím. Přitahovala jeho pohled, její bohaté zlaté kadeře

zářily jako maják. Ještě mu to stále nedocházelo, když se jejich oči setkaly. Ty její byly modré, ale světlejší než ty jeho – byla to modř letního nebe bez jediného mráčku. Jak se na ni díval, její obličej dostal nepatrně překvapený výraz, pootevřela rty... Pak se zatočila a obrátila se jinam.

Jack jakoby z dálky slyšel, jak Percy stojící vedle něj obšírně popisuje lady Asfordbyové zdravotní stav svého otce. Zhluboka se nadechl, oči stále upřené na štíhlou postavu před sebou. Ze zbytku společnosti se stala jen šedivá mlha kolem ní.

Husté vlasy v barvě ryzího zlata měla vyčesané na vrcholku své hezoučké hlavy, odkud jí lokny, které byly dovedně uvolněné, spadaly kolem malých oušek na útlý krk. Tělo měla pružné a štíhlé, nicméně na těch správných místech více než dostatečně zaoblené, což Jack zaznamenal s radostí. Její půvabné křivky byly elegantně oděné do jemné barvy, která však byla pro debutantku příliš tmavá, a ani plná ňadra, jejichž záblesk mohl občas zahlédnout, když ten přelud při tanci ladně zvedl ruce, nemohla patřit žádné velmi mladé dívce.

Že by byla vdaná? blesklo Jackovi hlavou.

„Čírou náhodou,“ oslovil zdvořile lady Asfordbyovou, „jsem se zatím neseznámil s mnoha ze svých sousedů. Mohu vás obtěžovat se žádostí, abyste mě představila?“

Samozřejmě neexistovalo nic, co by lady Asfordbyová udělala raději. Její pronikavé oči zaplály až fanatickým nadšením. „Taková ztráta, vaše drahá tetička. Jak to váš otec zvládá?“

Zatímco odpovídal na tyto a podobné otázky týkající se Lenore a jeho bratrů, které všechny jeho

hostitelka znala od pradávna, Jack nespouštěl oči za své zlatovlasé krásky. Vůbec mu nevadilo, že svůj skutečný záměr musí zamaskovat tím, že se zastaví na kousek řeči s každým, s kým ho lady Asfordbyovou napadne seznámit. Postupně, ale neúprosně směřoval svou hostitelku k čalouněné lenošce, vedle níž nyní stál jeho skutečný cíl.

Malý hlouček pánů, z nichž žádný nebyl úplný mladíček, se shromáždil kolem ní, aby si ukrátili čas mezi tanci. Ke skupince se přidaly i dvě další mladé dámy, jež jeho zlatovláska vlídně přivítala. Její zřejmá sebedůvěra působila stejně přirozeně jako úsměv na jejích rtech.

Dvakrát ji přistihl, jak na něj pohlédla. V obou případech rychle uhnula očima. Jack se ovládl, aby se neusmál, a trpělivě snášel další a další představení manželkám jakýchsi místních šlechticů.

Konečně se lady Asfordbyová otočila k té nejdůležitější lenošce. „A samozřejmě se musíte seznámit s paní Webbovou. Myslím, že se znáte s jejím manželem, Horatiem Webbem z Webb Parku, tím finančníkem.“

To jméno znělo Jackovi známě – mělo něco společného s koňmi a lovem. Neměl však čas o tom přemýšlet, protože se rychle blížili k místu, kde seděla elegantní starší žena a shovívavě pozorovala velmi mladou dívku, nepochybně svou dceru, stejně jako jeho zlatovlasou krásku. Paní Webbová se otočila, když přišli blíž, a lady Asfordbyová je představila. Jack se sklonil nad drobnou ručkou, zatímco jeho oči uvízly ve zkoumavém ledově modrém pohledu.

„Dobrý večer, pane Lestere. Přijel jste na lov?“

„Přesně tak, madam.“ Jack zamrkal, pak se usmál, opatrně, aby to nepřehnal. Paní Webbovou měl přečtenou okamžitě – jeho zlatovlásku ochraňoval nebezpečně mazaný drak.

Malý prstík k nim přivolal mladší dívku.

„Dovoďte mi, abych vám představila svou dceru Clarissu.“ Lucilla přihlížela, jak Clarissa, jež se rozkošně červenala, provádí se svou obvyklou ladností předepsanou úklonu. Promluvit se však zdálo být nad její síly. Lucilla s povytaženým obočím sledovala všechnu tu krásu a grácii před sebou, pak rychle pohlédla na Sophii. Její neteř byla zabraná do hovoru se svými přáteli, ale díky panovačnému gestu se podařilo upoutat její pozornost.

Pak na ni Lucilla s rezervovaným úsměvem kývla, aby přišla k nim. „A samozřejmě,“ pokračovala, zachraňujíc Jacka z osidel upřeného pohledu náhle oněmělé Clarissy, „mi musíte dovolit, abych vám představila svou neteř, slečnu Sophii Wintertonovou.“ Lucilla se odmlčela, pak povytáhla jemné obočí. „Možná jste se s ní už ale setkal – v Londýně. Byla představena společnosti už před několika lety, ale tehdy její společenskou sezonu předčasně ukončila nečekaná smrt její matky.“ Otočila se k neteři. „Tohle je pan Jack Lester, drahoušku.“

Sophie, která si byla vědoma pronikavého pohledu tety, se nepřestala tvářit klidně. Zdvořile se uklonila a zvedla ruku, opatrně se vyhýbajíc očím pana Lestera.

Poprvé ho zahlédla, když stál ve dveřích, tak pohledný, tajemný a... zlověstný. V kabátu v barvě

půlnoční modře, jenž dokonale přiléhal k jeho mohutné, nicméně štíhlé postavě, s hustými tmavými vlasy jakoby rozčuchanými, jak bylo právě v módě, které mu spadaly přes široká obočí, pročešával zkoumavým pohledem místnost a vypadal jako nějaký predátor – možná vlk –, který si sem přišel najít svou kořist. Rychle se podívala jinam a překvapilo ji, když si uvědomila, že jí srdce buší jako o závod a dech jí uvízl v krku.

Teď se ten jeho tmavomodrý pohled, tak intenzivní, až ji to ochromovalo, plně soustředil na ni, ale ona přesto dokázala zvednout bradu a rozvážně prohlásit: „S panem Lesterem jsme se nikdy předtím nesetkali, tetičko.“

Jack uchopil její ruku a polapil svým pohledem ten její. „Což je pochybení osudu, které bylo zcela jistě mojí škodou,“ pousmál se.

Sophie nemilosrdně potlačila instinktivní zachvění. Jeho hlas byl neskutečně hluboký. Zachvěla se a sledovala, jak se před ní narovnává z elegantní úklony.

Přistihl ji, jak se na něj dívá a znovu se usmál.

Strnula, ale vzápětí se vzchopila a podívala se mu zpříma do očí. „Lovíte tady v okolí hodně, pane?“

Teď už se usmívaly i jeho oči. Nepatrně se pohnul, takže se u ní ocitl blíž. „To ano, slečno Wintertonová.“ Shlédl na ni ze své výšky. „Zrovna včera jsem se účastnil quorského honu na lišku.“

Sophie, která znenadání nemohla popadnout dech, jiskření v jeho očích ignorovala. „Můj strýc, pan Webb, je velkým příznivcem tohoto sportu.“ Rychle se rozhlédla. Viděla, že její teta je ponořená

do rozhovoru s lady Asfordbyovou a její přátelé zůstali někde za širokými rameny pana Lestera. Nejvýš efektivně ji od ostatních odřízl.

„Vážně?“ podivil se Jack zdvořile. Jeho pohled spočinul na jejích rukách, které držela stisknuté před sebou, pak se znovu zvedl k jejím očím a v jeho temné modři byla jednoznačná vřelost. „Vaše teta se ale zmínila, že jste předtím žila v Londýně.“

Odolala nutkání přimhouřit oči. „Byla jsem uvedena do společnosti před čtyřmi lety, ale nedlouho poté se má matka nachladila a záhy zemřela.“

„A vy jste se už nevrátila, abyste zdobila taneční sály londýnské smetánky? Och, má milá, jak kruté.“

Ta poslední slova byla vyslovena velmi tiše. Jakékoli pochyby, jež Sophie chovala o tom, že pan Lester není takový, jakým se jeví být, zmizely. Střelila po něm přímým pohledem a všimla si, jak ostrá linka jeho úst zvlídlní pokaždé, když se usměje. „Smrt matky otce nesmírně zdrtila. Já jsem zůstala s ním, doma v Northamptonshiru, abych mu pomohla s domácností a ostatním majetkem.“

Jeho reakcí na to skličující prohlášení nebylo to, co očekávala. V tmavých očích mu zaplálo cosi, co mohl být pouze fascinovaný zájem.

„Vaše loajalita vůči otci vám slouží ke cti, slečno Wintertonová,“ prohlásil Jack s naprostou upřímností. Jeho zlatovlasá kráska jen trochu sklonila hlavu, pak pohlédla stranou. Dokonalý ovál jejího obličeje byl vděčným pozadím pro její pravidelné rysy – široké modré oči s dlouhými hustými řasami, které byly stejně zlatavě hnědé jako její klenutá obočí, rovný nosík a plné rty barvy rozmačkaných jahod. Bradu

měla výraznou, nicméně lehce zaoblenou, a její plet měla barvu husté smetany a byla bez jediné chybičky. Jack si odkašlal. „Netoužila jste ale po návratu do tanečních sálů smetánky?“

Ta otázka ji překvapila. Chvíli přemýšlela, než odpověděla. „Ne. Vlastně mě to nikdy ani nenapadlo. Měla jsem víc než dost toho, čím bych se zaměstnala. A často jsem navštěvovala sestry mého otce v Bathu a Tonbridge Wells.“ Zvedla oči a zasmála se, když uviděla komický výraz, který v Jackově obličeji převládl.

„Tonbridge Wells?“ vypravil ze sebe dramaticky, předstíraje, že je naprosto šokován. „Moje drahá slečno Wintertonová, tam jste musela doslova *chřádnout*, dušena tíhou archaických společenských pravidel.“

Sophie potlačila zachichotání. „Opravdu tam nebylo příliš rušno,“ připustila. „Matka měla naštěstí mnoho přátel, kteří mě zvali na své domácí večírky. Nicméně doma, to musím přiznat, jsem častokrát po mladší společnosti toužila. Otec v té době byl z velké části na odpočinku.“

„A teď?“

„Teta,“ pokynula hlavou směrem k Lucille na lenošce, jež byla teď nějakým kouzlem jen krok od nich „přesvědčila mého papá, aby se začal zajímat o jednu výpravu. On je paleontolog, víte?“

Zpod řas k němu vzhlédla a vyčkávala.

Jack na ten nevinný pohled odpověděl svým nevyzpytatelným. Navzdory jejím nejlepšímu úmyslu jí to v koutcích úst zacukalo. Jack s rezignovaným výrazem povytáhl poněkud tázavě obočí.

Tentokrát se zachichotala nahlas. „Staré kosti,“ informovala ho spiklenecky ztišeným hlasem. Přestože se Jack právě vyhnul pasti, jež měla zaručeně otrást záměry každého příliš sebejistého prostopášíka, Sophie se musela usmát. Když se její pohled setkal s tím jeho, vřele uznaným, zmocnilo se jí podezření, že pan Lester sice možná působí nanejvýš sebejistě, ale ve skutečnosti zas *tak* sebejistý není. Dech jí opět uvízl v plicích.

Zadíval se na ni pozorněji a než mohla zareagovat a dát se na ústup, zvedl hlavu, pak na ni shlédl ze své výšky a jeho obočí se nepatrně povytáhla.

„Pokud mě nešálí sluch, právě začínají hrát waltz. Prokážete mi tu čest, slečno Wintertonová?“

To pozvání doprovodil zdvořilý úsměv, nicméně jeho oči říkaly velmi jasně, že žádná chabá výmluva nebude stačit k tomu, aby ho odradila.

Sophie se s rozehvělými nervy a elegantní úklonou hlavy poddala nevyhnutelnému.

Její rozvážný klid se však otrásl v základech, když ji vzal do náruče a poddal se s ní rytmu hudby. Jeho paže, kterou ji držel kolem pasu, jí připadla, jako by byla ze železa. Měl v sobě tolik síly, že by jí byla naháněla strach, kdyby nebyla tak pečlivě krocena. Vířil s ní po parketu a ona se cítila jako peříčko, lehčí než vzduch, zakotvená v realitě jen díky jeho síle a hřejivému stisku jeho ruky.

Nikdy předtím tak netančila, pohybovala se bez jakékoli vědomé myšlenky a její nohy, které jako by samozřejmě následovaly jeho vedení, se jen sotva dotýkaly podlahy. Zatímco se její smysly vyburcované

jeho dotekem postupně uklidňovaly, vzhledla k němu. „Tančíte velmi dobře, pane Lestere.“

Jeho oči pod těžkými víčky se zablýskly. „Mám za sebou mnoho let praxe.“

Co tím myslel, to bylo nanejvýš zřejmé. Sophie věděla, že by se měla začervenat a odvrátit se, ale místo toho našla dostatek odvahy k tomu, aby se nevzrušeně usmála. Pak její pohled tomu jeho vyklouzl. Uvědomujíc si na jak nebezpečném území se pohybuje, už se o další rozhovor nepokoušela.

Pokud šlo o Jacka, ten byl spokojený s tím, že může zůstat zticha. Už zjistil všechno, co potřeboval vědět. Jakmile byla teď jeho mysl zbavena záteže zdvořilé konverzace, mohla se obšírně zabývat potěšením z toho, že ji má – *konečně* – ve své náruči. Pokušení sevít ji pevněji, přitáhnout ji k sobě blíž, bylo velmi silné, ale přesto mu odolal. Upíralo se na ně příliš mnoho očí a ona ještě nevěděla, že patří jemu.

Zazněl poslední akord, Jack se Sophií v objetí se naposledy zatočil a dovedl tak jejich společný tanec k efektnímu konci. Pak na ni shlédl a s úsměvem si vložil její ruku do ohbí lokte. „Dovedu vás k tetě, slečno Wintertonová.“

Přimhouřila oči a hlavou jí blesklo, jestli její tanečník může slyšet, jak jí buší srdce. „Děkuji vám, pane.“ Znovu se ukryla za masku odměřené zdvořilosti a dovolila mu, aby ji odvedl zpátky k lenošce. Místo aby ji po boku tety nechal, Jack však pouze na Lucillu kývl hlavou a vedl Sophii tam, kde se po tanci znovu scházeli její známí. Tam pak stál vedle ní, a když ho postupně všem představovala, reagoval

na to s chladně povýšeným chováním, které – jak se obávala – bylo vrozené. Cítila, jak se jí nervy napínají a kmitají. Když hudebníci znovu přiložili smyčce na struny, zvedla k němu oči.

Podíval se jí přímo do nich a Sophie, jež zničehonic nemohla dýchat, pohlédla stranou a uviděla lady Asfordbyovou, která k nim mezitím přispěchala.

„Ráda vidím, Lestere, že nejste jedním z těch londýnských šviháků, kteří si myslí, že tančit ve venkovských tanečních sálech je pod jejich úroveň.“

Jack potlačil rezignovaný povzdech a otočil se k jejich hostitelce s přátelským úsměvem na rtech.

Její pronikavý pohled přešel po shromážděné společnosti a zastavil se na rozzářené mladé dámě. „Odvažuji se tvrdit, že slečna Elderbridgeová vám s radostí prokáže tu čest.“

Jack, jenž již byl tímto de facto zadán, věnoval nacvičený úsměv slečně Elderbridgeové a ta ho ujistila, poněkud udýchaně, že si s ním s radostí zatančí venkovský tanec, který právě začínal. Vtom Jack zaslechl nějaký tlumený hovor vedle sebe nalevo, ohlédl se a uviděl, jak Sophie klade ruku na rukáv jiného džentlmena. Oba byli tedy, se svými novými partnery po boku, připraveni odejít. Jack ten okamžik využil, podíval se Sophii do očí a polohlasně pronesl: „Už teď se těším na naše příští setkání, slečno Wintertonová.“

Sophie na něj upřela překvapený pohled, pak zakryla oči řasami a sklopila hlavu. Pomalu kráčela ke svému místu v řadě a cítila, jak Jackova slova někde hluboko v ní rezonují. Srdce jí bušilo a stálo

ji nesmírné úsilí soustředit se na to, co říká pan Simpkins.

V tom, jak se Jack Lester rozloučil, se skrývalo nepřeborné množství významů, a ona neměla ani to nejmenší tušení, jestli to myslel vážně, nebo ne.

DRUHÁ KAPITOLA

Myslel to vážně.

To byl jediný logický závěr, který Sophii zbyl, když se druhý den ráno chystala vystoupit z kočáru Webbových u brány na hřbitov a zahlédla široká ramena elegantně zahalená do nejlepší látky z Bathu a vzápětí i jejich majitele, jenž se bezcílně procházel mezi náhrobky. Jako by vycítil její pohled, rozhlédl se a uviděl ji. Usmál se a bílé zuby se zablýskly. Sophie, již v tu chvíli vrátil do reality Clarissin prst vražený mezi její žebra, se rychle vzpamatovala a vystoupila.

V ústraní ve stínu hřbitovní brány si rovnala sukni a třešňově červený plášť, zatímco její bratrance a sestřenice, Jeremy, George, Amy a Clarissa – dvojčata Henry a Hermione byli ve svých šesti letech příliš malí na to, aby se je rodina odvážila do kostela vzít –, vystupovali z kočáru za ní a upravovali si oblečení pod ostrůvkem zrakem své matky. Když byla Lucilla konečně spokojená, kývla hlavou a všichni se seřadili. Amy vedle matky v čele, Sophie a Clarissa hned za nimi následované oběma chlapci, jejichž boty hlučně dopadaly na dlažební kostky.

Zatímco vystupovali po schodech vedoucích od hřbitovní brány nahoru, opatrně se vyhýbala pohledu na hřbitov po jejich levé straně, upírajíc místo toho oči na špičatou věž kostela tyčící se k zimní obloze. Začal březen, který byl nečekaně mírný. Ledová modř nebes byla poseta chomáčky bílých mraků, jež si hrály na honěnou se svěžím větříkem.

„Dobré ráno, paní Webbová.“

Konvoj se zastavil. Přestože mohla vidět pouze tetina záda, měla silný dojem, že dokonce i úctyhodná matrona byla vyvedená z míry, když uviděla Jacka Lestera, jak se před ní elegantně uklání pouhé yardy od vchodu do kostela. Jeho zdánlivě bezcílné bloumání po okolí se nanejvýš výhodně protlo s jejich cestou právě v tom místě.

Bez ohledu na její překvapení nebylo pochyb o tom, že je teta potěšena. Její „Pane Lestere, to je ale šťastná náhoda. Nečekali jsme, že vás znovu uvidíme tak brzy“ zcela jednoznačně překypovalo spokojeností. „Nechcete se posadit k nám do lavice, pane?“

„Bylo by mi nesmírným potěšením, madam.“ Až do té chvíle se Jack Sophiiným směrem nepodíval, ale teď se k ní s úsměvem obrátil. „Dobré ráno, slečno Wintertonová.“ Krátce kývl hlavou na Clarissu. „Slečno Webbová.“

Sophie udělala pukrle a podala mu ruku.

„Sophie, drahoušku, snad bys mohla panu Lesterovi ukázat cestu, zatímco se já postarám o tuhle omladinu.“ Teta mávla nonšalantně rukou ke svým potomkům, kteří – samozřejmě – mohli cestu do kostelní lavice, v níž sedávali každou neděli, najít velmi snadno sami.